

KOSZOWY (1) ai

Oba o prawdopodobnie jasne (tak w 1. kosz oraz w -owy).

sg m N koszowy. ◇ [n G koszow(e)go.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (ten sam przykład) i XVIII w.

Przymiotnik od „kosz” ‘naczynie plecione’:

Wyrażenie: żart. »rycerz koszowy« = żołnierz odbywający karę obozową polegającą na zamknięciu winnego w koszu i zawieszeniu nad wodą: towarzysz nasz jeden (o którym ta sława jest/ iakoby pachołkiem będąc/ miał kiedyś miałto chłosti/ być w koszu) Stanisławowi Białobockiemu na biefiedzye rzekł. Myły panie/ dobra to wdy była wodą/ przez którą w. m. kotą ciągnął. [...] A drugi thakowyz rycerz koszowy powiedział themu który ciągnął kotą GórnDworz Qv.

a. *[W funkcji rzeczownika: »koszowe« = opłata pobierana przez żupnika od samodzielnych drobnych producentów soli: Coctor quilibet, quantumcumque salis in sua gaza proprio sumptu excoquitur, tenetur dare a quolibet millenario, hoc est a duobus pulmiarki mesure Drohobicensis superfluis telonei den. novem et koszowego den. septem. InwŻup 311.]*

TZ